

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ВАСИЛЬЄВ ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 11370/02)

10 грудня 2007 року в рішення були внесені зміни
відповідно до правила 81 Регламенту Суду

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

21 червня 2007 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Васильєв проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 29 травня 2007 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 11370/02), поданою до Європейської комісії з прав людини (далі — Комісія) громадянином України паном Олегом Павловичем Васильєвим (далі — заявник) 8 лютого 2002 року відповідно до колишньої статті 25 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженими — пані Валерією Лутковською та паном Юрієм Зайцевим.
3. 7 липня 2005 року Суд вирішив направити заяву заявника до Уряду для надання коментарів. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви і її прийнятності одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1937 році та проживає у м. Лейпцигу, Німеччина.
5. 16 серпня 1996 року паном О. (племінником заявника) було продано пані С. (фізичній особі) квартиру заявника у м. Одесі, Україна. Пан О., як стверджується, діяв за письмовим дорученням заявника. Заявник продовжував проживати у квартирі до невстановленої дати у 1999 році, коли він виїхав з України та оселився у Німеччині.
6. У невизначену дату заявник звернувся до міліції з заявою, в якій зазначав, що пан О. викрав паспорт заявника та підробив його підпис у дорученні з метою продажу квартири.
7. 1 жовтня 1996 року слідчим Малиновського районного відділу внутрішніх справ (далі — відділ внутрішніх справ) було порушено кримінальну справу за фактом вчинення шахрайських дій відносно заявника.
8. Того ж дня пані С. подала позов проти заявника до Малиновського районного суду м. Одеси (далі — Малиновський суд), вимагаючи виселення його зі спірної квартири.
9. 4 жовтня 1996 року заявник подав до Малиновського суду зустрічний позов проти пані С., вимагаючи визнати договір купівлі-продажу квартири недійсним у зв'язку з його укладенням внаслідок вчинення шахрайських дій.
10. 18 листопада 1996 року під час проведення розслідування в кримінальній справі, порушеній за фактом вчинення шахрайських дій, експертом Експертно-криміналістичного управління УМВС України в Одеській області (далі — експертне управління) було

складено висновок, у якому зазначалось, що підпис на письмовій довіреності був виконаний не заявником, а іншою особою.

11. 22 листопада 1996 року Малиновським судом було надіслано до відділу внутрішніх справ запит щодо отримання копії експертного висновку від 18 листопада 1996 року.

12. 17 січня 1997 року Малиновський суд провів перше судове засідання, однак розгляд справи було відкладено у зв'язку з неявкою пана О. (свідка у цій справі).

13. 6 лютого 1997 року Малиновським судом було направлено клопотання до Одеського науково-дослідного інституту судових експертиз (далі — інститут) про проведення експертизи підпису на довіреності.

14. 23 квітня 1997 року заявник доповнив свою позовну заяву вимогою компенсувати йому нематеріальну шкоду.

15. 8 травня 1997 року експертом інституту було складено висновок, у якому зазначалось про те, що не виключається можливість того, що підпис було зроблено заявником з умисною зміною ознак почерку.

16. Слухання, призначене на 19 травня 1997 року, було перенесене через неявку адвоката пані С. 17. 21 травня 1997 року заявник подав клопотання до Голови Малиновського суду щодо відводу головуючого судді. 25 травня 1997 року цей відвід було задоволено та справу передано іншому судді.

18. 3 вісімнадцяти слухань, які відбулися з 2 липня 1997 року до 29 грудня 1998 року, шість було відкладено через неявку пані С. та її адвоката, а одне через відсутність заявника. У невизначену дату протягом зазначеного періоду справу заявника було передано з Малиновського суду до Іллічівського районного суду м. Одеси (далі — Іллічівський суд).

19. 29 грудня 1998 року Іллічівським судом було винесено ухвалу про призупинення судового розгляду справи до вирішення кримінальної справи, порушеної проти пана О. Зазначену ухвалу було оскаржено заявником.

20. 23 лютого 1999 року Одеським обласним судом (далі — обласний суд) було винесено ухвалу про порушення строку подання касаційної скарги та зазначено про необхідність визначення Іллічівським судом, чи така скарга підлягає розгляду.

21. 3 березня 1999 року Іллічівський суд відновив заявнику строк подання касаційної скарги.

22. 23 березня 1999 року обласний суд задовольнив касаційну скаргу заявника, скасував ухвалу від 29 грудня 1998 року та направив справу до Іллічівського суду для розгляду по суті в іншому складі суду.

23. 6 квітня 1999 року експерт експертного управління, після проведення додаткової експертизи, призначеної в ході кримінального розслідування, визначив, що підпис на бланку доручення був виконаний не заявником.

24. 4 червня 1999 року провадження в Іллічівському суді було поновлене.

25. 22 червня 1999 року Іллічівським судом, за клопотанням пані С., було призначено проведення додаткової експертизи підпису.

26. 12 серпня 1999 року інститут повідомив Іллічівському суду про неможливість проведення експертизи, оскільки пані С. не оплатила її.

27. 21 грудня 1999 року провадження було поновлено, але судовий розгляд було відкладено через неявку заявника та його адвоката. Оскільки заявник не з'являвся у судові засідання, призначені на 4 січня та 10 січня 2000 року, на останньому судовому засіданні Іллічівським судом було відхилено вимоги заявника та зазначено, що пані С. відмовилась від свого позову, оскільки на той час заявник усунув перешкоди в користуванні спірною квартирою (див. пункт 5). Провадження у справі було закінчено. Заявник подав касаційну скаргу на прийняте рішення у справі та звернувся з клопотанням про відновлення йому строку подання скарги.

28. 10 січня 2000 року Іллічівський суд відновив заявнику строк подання касаційної скарги та прийняв його касаційну скаргу до розгляду.
29. 29 лютого 2000 року обласний суд задовольнив касаційну скаргу заявника та направив справу на новий розгляд до суду першої інстанції.
30. 22 червня 2000 року провадження було поновлено. Заявник звернувся до Іллічівського суду з клопотанням про розгляд справи за його відсутності. Суд вирішив, що для вирішення спору присутність заявника була обов'язковою, та відклав розгляд справи до 14 вересня 2000 року.
31. Між 14 вересня та 17 листопада 2000 року Іллічівським судом було призначено сім слухань, одне з яких було відкладено через неявку адвоката заявника. Протягом цього періоду адвокат заявника чотири рази безуспішно подавав заяву про відвід головуючого судді в зв'язку зі стверджуваною його необ'єктивністю, однак ці заяви не були задоволені.
32. 17 листопада 2000 року Іллічівський суд відхилив позов заявника як необґрунтований, ґрунтуючи свою позицію переважно на висновку експерта від 8 травня 1997 року. На зазначене рішення заявником було подано касаційну скаргу.
33. 13 березня 2001 року судова колегія у цивільних справах Одеського обласного суду (далі — судова колегія) задовольнила касаційну скаргу заявника та скасувала рішення від 17 листопада 2000 року, постановивши, що Іллічівський суд не приділив належної уваги доказам, зібраним в ході кримінального розслідування за обвинуваченням пана О., та переоцінив значимість експертного висновку від 8 травня 1997 року.
34. 20 червня 2001 року голова обласного суду вніс протест до Президії обласного суду (далі — Президія) на ухвалу від 13 березня 2001 року. В протесті зазначалось, що рішення від 17 листопада 2000 року було скасоване судовою колегією безпідставно і що відповідні факти були встановлені судом першої інстанції належним чином, а прийняте рішення було обґрунтоване.
35. 27 червня 2001 року Президією, під головуванням голови обласного суду, було розглянуто протест, в результаті чого Президія скасувала ухвалу від 13 березня 2001 року та залишила в силі рішення від 17 листопада 2000 року, яке одразу набуло статусу остаточного та обов'язкового. Ні заявнику, ні його представнику не було надано можливості надати свої коментарі на протест чи взяти участь в судовому засіданні Президії під час розгляду протесту.
36. 20 серпня 2001 року постанова Президії разом з матеріалами справи була передана до Іллічівського суду.
37. 13 серпня 2001 року заявник надіслав листа до обласного суду з проханням пояснити затримку в провадженні. 28 серпня 2001 року обласний суд повідомив заявника про постанову Президії та надіслав їй копію.
38. 19 вересня 2001 року заявник подав касаційну скаргу на постанову від 27 червня 2001 року відповідно до нової процедури касаційного оскарження.
39. 13 листопада 2001 року Верховний Суд не прийняв до розгляду касаційну скаргу, оскільки заявником не було дотримано відповідних процесуальних вимог, зокрема, заявник не вказав, який саме закон та у який спосіб було порушено судами нижчої інстанції.
40. 25 січня 2002 року Іллічівський суд залишив без руху касаційну скаргу заявника та надав йому можливість виправити недоліки скарги до 11 лютого 2002 року.
41. 18 лютого 2002 року Іллічівський суд відхилив касаційну скаргу заявника, оскільки ним не було дотримано відповідних вимог подання касаційної скарги.
42. Результат розслідування кримінальної справи за обвинуваченням пана О. є невідомим.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

43. Положення Цивільного процесуального кодексу (чинного на той час) в частині здійснення процедури нагляду та Закону «Про внесення змін до Цивільного процесуального кодексу України» від 21 червня 2001 року викладені у рішенні від 9 листопада 2004 року в справі «Світлана Науменко проти України» (заява № 41984/98, пп. 65–66).

44. У статті 321 Цивільного процесуального кодексу, чинного на той час, зазначалось, що ухвала суду касаційної інстанції оскарженню не підлягає і набуває законної сили з моменту її проголошення.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

A. Щодо прийнятності

45. Відповідно до тверджень заявника тривалість провадження у його справі була надмірною. Він також скаржився на несправедливий судовий розгляд. У цьому зв'язку заявник посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції, у якому зазначено:

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

1. Стверджуваний несправедливий судовий розгляд

46. Уряд стверджував, що шестимісячний період, визначений пунктом 1 статті 35 Конвенції щодо несправедливості скасування ухвали касаційної інстанції шляхом перегляду в порядку нагляду, розпочався 27 червня 2001 року, тобто, коли Президією було прийнято відповідну постанову. Уряд зазначив, що ця скарга має бути визнана непринятною, оскільки її було подано з порушенням правила шестимісячного строку подання від дати прийняття остаточного рішення на національному рівні.

47. Заявник у відповідь зауважив, що про прийняту Президією постанову він дізнався тільки після того, як 28 серпня 2001 року отримав відповідь на свого листа від 13 серпня 2001 року щодо надання інформації про стан провадження в його справі.

48. Суд звертається до своєї практики, відповідно до якої, виходячи зі змісту і мети п. 1 статті 35 Конвенції, шестимісячний строк обчислюється з дня отримання письмового судового рішення у випадках, коли заявник має право відповідно до національного законодавства на отримання ex officio письмової копії остаточного рішення національного органу, навіть в тому випадку, коли таке рішення було проголошено усно (див. справу *Worm v. Austria*, рішення від 29 серпня 1997 року, Reports of Judgments and Decisions 1997-V, пункт 33; справу *Venkadajalasarma v. the Netherlands* (ухвала), заява № 58510/00, ухвала від 9 липня 2002 року; справа *Sukhorubchenko v. Russia* (ухвала), заява № 69315/01, ухвала від 15 січня 2004 року).

49. Суд зазначає, що Уряд не надав жодних доказів того, що копія рішення суду від 27 червня 2001 року була доступна для заявника чи його представника в період до 28 серпня 2001 року. Оскільки ця дата підпадає під правило шестимісячного строку подання заяви заявником від 8 лютого 2002 року, Суд відхиляє зауваження Уряду.

50. Далі Суд зазначає, що ця скарга не є явно необґрунтованою в сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вона не є непринятною з будь-яких інших підстав.

2. Стверджувана нерозумна тривалість провадження

а. Період, який слід брати до уваги

51. Провадження у справі заявника почалося у жовтні 1996 року, коли було подано позов пані С. та зустрічний позов заявника. Однак період, який слід брати до уваги, розпочався з 21 вересня 1997 року, коли для України вступила в дію Конвенція.

52. Як зазначалось вище, остаточне рішення у справі заявника було прийнято 27 червня 2001 року, однак заявнику не було про це повідомлено до 28 серпня 2001 року, у цьому зв'язку саме 28 серпня 2001 року слід вважати кінцевою датою періоду, який береться до уваги (див., *mutatis mutandis*, справу *Worm*, згадану вище, пункт 33). Наступне нове касаційне провадження у Верховному Суді не можна брати до уваги, оскільки це було провадження у порядку нагляду (див. справу «Пристаєвська проти України» (ухвала), заява № 21287/02, ухвала від 17 грудня 2002 року), під час якого не вирішувався спір по суті щодо прав та обов'язків цивільного характеру заявника.

53. Таким чином, провадження у справі заявника тривало загалом три роки та одинадцять місяців.

б. Розумність тривалості провадження

54. Уряд зауважив, що справа була дещо ускладнена, оскільки під час її розгляду було призначено декілька експертиз та проводилось кримінальне розслідування за обвинуваченням пана О. Уряд наполягав, що національні суди здійснювали провадження належним чином, регулярно призначаючи слухання. Уряд також зауважив, що заявник сам своїми діями затягував розгляд справи, оскільки кілька разів не з'являвся на судові засідання, а також неодноразово подавав клопотання про відвід головуючого судді.

55. Заявник не погодився.

56. Суд погоджується з Урядом у тому, що справа була дещо ускладнена необхідністю отримати відповідні експертні висновки, а також паралельним розслідуванням у кримінальній справі. Більше того, численні відводи головуючому судді представником заявника та неявка заявника до суду, а також багаторазове подання касаційних скарг з порушенням строку значно подовжили провадження. Більше того, Суд не вбачає жодних значних періодів бездіяльності, спричинених національними судами.

57. У світлі викладених вище міркувань та беручи до уваги загальну тривалість провадження, Суд вважає, що у цій справі було дотримано вимоги «розумного строку», зазначеної у пункті 1 статті 6 Конвенції.

58. Звідси випливає, що ця скарга є повністю необґрунтованою у сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції і тому повинна бути відхилена відповідно до пункту 4 статті 35.

Б. Щодо суті (стверджувана несправедливість судового розгляду)

1. Зауваження сторін

59. Уряд стверджував, що ця справа відрізнялася від справи *Brumarescu v. Romania* [GC], заява № 28342/95, ECHR 1999-VII, оскільки протест було подано головою обласного суду, а не прокурором, і стосувався він проміжного процедурного рішення, а не остаточного рішення у справі. Процедура перегляду у порядку нагляду була чітко врегульована Цивільним процесуальним кодексом. Вона містила гарантії для забезпечення справедливого розгляду справи та була направлена на виправлення юридичних помилок. Процедура перегляду у порядку нагляду не суперечила принципам верховенства права та юридичної визначеності. Процедура представляла ефективний юридичний механізм,

створений для виправлення судових рішень, які були прийняті з порушенням закону. Уряд вважав, що справа заявника розглядалась незалежним і безстороннім судом у змагальному процесі.

60. Заявник оскаржив твердження Уряду. Він твердив, що голова обласного суду не був безстороннім при поданні протесту на постанову від 13 березня 2001 року, а також при головуванні під час її розгляду Президією. Заявник також вважав, що ухвала Президії від 27 червня 2001 року була несумісною з принципами рівності сторін та верховенства права, гарантованих статтею 6 Конвенції.

2. Оцінка Суду

а. Перегляд у порядку нагляду

61. Заявник скаржився на те, що ухвала Президії обласного суду від 27 червня 2001 року, якою було скасовано рішення касаційної інстанції, винесене на його користь, порушувало пункт 1 статті 6 Конвенції. У зв'язку з цим Суд зазначає, що коли мають місце спеціальні судові процедури, практика Суду, за дуже незначним винятком, оцінює їх з точки зору сумісності з принципом юридичної визначеності. У справі *Brumarescu* (згаданій вище, п. 61) Суд, зокрема, зазначив:

«право на справедливий розгляд Судом, яке гарантується пунктом 1 статті 6 Конвенції, повинно тлумачитись у світлі Преамбули до Конвенції, яка, у своїй відповідній частині, проголошує, що верховенство права є спільною спадщиною Високих Договірних Сторін. Одним з фундаментальних аспектів верховенства права є принцип юридичної визначеності, який вимагає, з-поміж іншого, щоб у тих випадках, коли суди виносять остаточне рішення у справі, їх постанови не ставились під сумнів».

Суд тоді зауважив, що не обмежене часовими рамками повноваження Генерального прокурора клопотати про скасування остаточного рішення та спосіб, у який Верховний Суд розглядав такі клопотання, порушували принцип юридичної визначеності (див. рішення у справі *Brumarescu*, згадане вище, п. 62).

Висновки, викладені вище, були згодом підтверджені практикою Суду з цього питання. У рішенні від 24 липня 2003 року у справі «Рябих проти Росії» (заява № 52854/99, пункт 52, ECHR 2003-IX) Суд зазначив:

«Юридична визначеність передбачає повагу до принципу *res judicata* (...) що є принципом остаточності рішень. Цей принцип підкреслює, що жодна зі сторін не має права вимагати перегляду остаточного та обов'язкового рішення лише з метою повторного слухання та нового вирішення справи. Повноваження судів вищої інстанції переглядати справи повинне використовуватись для виправлення судових помилок та неправильності у здійсненні правосуддя, а не для проведення нового розгляду справи. Перегляд справи не повинен розглядатися як замаскована апеляція, а сама лише можливість існування двох точок зору на предмет не є підставою для повторного розгляду справи. Відхилення від цього принципу виправдане лише в тому випадку, коли воно здійснене як зумовлене обставинами значного та непереборного характеру».

62. У контексті перегляду в порядку нагляду рішення в кримінальній справі Суд оцінював справедливість провадження в цілому (див. рішення у справі «Салов проти України», заява № 65518/01, пункти 93–97, ECHR 2005-... (витяги)).

63. Ця справа відрізняється від справ *Brumarescu* та *Ryabykh*, оскільки у кожній з цих справ рішення, яке скасовувалось шляхом перегляду в порядку нагляду, було остаточним у справі. Рішення судової колегії в цивільних справах обласного суду від 13 березня 2001 року, яким цю справу було передано до суду першої інстанції, вочевидь, не було остаточним рішенням в судовому провадженні, оскільки розгляд справи не було закінчено. Однак воно було остаточним у тому сенсі, що не підлягало будь-якому апеляційному оскарженню і вступило в законну силу (пункт 44 вище). Принцип

юридичної визначеності застосовується до рішень цього типу у той же спосіб, що й до остаточних рішень у справі: заявник у цій справі мав право очікувати, що рішення від 13 березня 2001 року буде «виконане», в тому сенсі, що розгляд справи буде продовжено у суді першої інстанції.

64. Однак у цьому випадку очікування заявника не були виправданими в зв'язку з винесенням постанови Президії від 27 червня 2001 року, відповідно до якої рішення суду першої інстанції набувало статусу остаточного у справі.

65. Суд вважає, що відносно скасування ухвали від 13 березня 2001 року було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції.

б. Відсутність незалежності та безсторонності

66. Заявник скаржився також на те, що він не мав змоги брати участь у перегляді справи в порядку нагляду, та на те, що головуючий суддя та суддя, який подав протест, були однією особою. У світлі свого висновку, що скасування ухвали від 13 березня 2001 року в ході здійснення наглядового провадження було несумісним зі статтею 6 Конвенції, Суд не вважає необхідним розглядати ці питання.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

A. Стаття 1 Першого протоколу

67. Заявник скаржився, що відхилення його позову про скасування договору купівлі-продажу його колишньої квартири призвело до порушення його права власності, гарантованого статтею 1 Першого протоколу.

68. В цій справі заявник ініціював провадження в національних судах з метою відновлення права власності на майно. Подаючи такий позов, він вимагав встановити право власності на майно, яке на час подання позову вже йому не належало. Відповідно провадження не стосувалося «існуючої власності» заявника (див. рішення у справі *Van der Musselle v. Belgium*, від 23 листопада 1983 року, Series A no. 70, п. 48).

69. Більше того, на жодній стадії провадження національні суди не встановили право власності заявника на його колишню квартиру. Отже, заявник не мав «власності» у розумінні статті 1 Першого протоколу, витлумаченої у світлі справи *Brunarescu* (згаданої вище, пункт 70).

70. Залишається з'ясувати, чи мав заявник «виправдані очікування» на забезпечення повернення майна. Він міг би їх мати, якби при оцінці обставин справи суди встановили, що пані С. придбала його квартиру шляхом шахрайства. В першу чергу саме національним судам належить вирішувати це питання. Оскільки Суд не може робити припущень стосовно того, яким міг би бути результат провадження, якби суд першої інстанції переглянув справу заявника у відповідності до вказівок суду касаційної інстанції, він робить висновок, що заявник не зміг довести, що мав «виправдані очікування» стосовно права власності на майно, які він заявляв.

71. З цього випливає, що ця частина заяви є повністю необґрунтованою в сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції, та відхиляє її відповідно до пункту 4 статті 35 Конвенції.

Б. Решта скарг

72. Заявник скаржився на порушення статей 8, 17 та 18 Конвенції. Суд не знаходить у цій справі жодних ознак, які могли б вказати на наявність порушень цих положень, і, таким чином, відхиляє цю частину заяви відповідно до пунктів 3 та 4 Конвенції як повністю необґрунтовану.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

73. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

74. Заявник вимагав 2 000 000 євро матеріальної та нематеріальної шкоди.

75. Уряд зазначив, що ця сума є надмірною та необґрунтованою.

76. Суд не вбачає жодного причинного зв'язку між визнаним порушенням та стверджуваною матеріальною шкодою; таким чином Суд відхиляє цю вимогу. З іншого боку, Суд присуджує заявнику 2000 євро як відшкодування нематеріальної шкоди.

Б. Судові витрати

77. Протягом встановленого строку заявник не подав жодних вимог з цього приводу, у цьому зв'язку Суд не призначає заявнику жодних виплат.

В. Пеня

78. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу щодо стверджуваного несправедливого судового розгляду (пункт 1 статті 6 Конвенції) прийнятною, а в іншій частині — непринятною;

2. *Вирішує*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції в зв'язку зі скасуванням постанови від 13 березня 2001 року шляхом її перегляду в порядку нагляду;

3. *Вирішує*, що немає необхідності розглядати стверджуваний несправедливий судовий розгляд в порядку нагляду;

4. *Постановляє*, що:

а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має виплатити заявнику 2000 євро (дві тисячі євро) нематеріальної шкоди, з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто з цієї суми¹;

(б) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 21 червня 2007 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(P. Lorenzen)
Голова

¹ 10 грудня 2007 року було внесено зміни. Слова «мають бути конвертовані в українську гривню за курсом на день здійснення платежу» було видалено.